

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป ให้โอวาทแก่พระนวกะที่จะลาสิกขาบทและพระที่จะวิเวกไปสำนักสงฆ์เวียงดิ่ง เช้าวันพุธที่ 10 พฤษภาคม 2560..

..คนที่จะมีบุญบารมีเท่านั้นที่จะบวชได้ในพระพุทธศาสนานี้ ให้ศึกษาทางเดินวิถีชีวิตของเรา ชีวิตของเราจะเดินทางเส้นไหนที่ถูกต้อง ได้บวชได้ศึกษาได้รู้จักกราบรู้จักไหว้ รู้จักเคารพบูชาครูบาอาจารย์ ถ้าเป็นฆราวาสก็ต้องเคารพพ่อแม่ผู้มีบุญมีคุณต่อตน ท่านได้เลี้ยงดูแลเรามาตั้งแต่เล็กจนใหญ่จนโต เพราะมีคุณพ่อคุณแม่คอยดูแล ท่านมีคุณมากห้ามได้เถียงห้ามด่าห้ามทุบตี ต้องรู้จักช่วยเหลือให้ความเคารพ แม้ว่าท่านจะไม่ได้เรียนจบมาสูงก็ตามพ่อกับแม่ แต่ท่านก็เป็นคนดีอยู่ เมื่อสึกออกไปแล้วก็ให้ทำการทำงาน ตั้งหน้าตั้งตาทำการงาน มีฉันทะความพอใจในการทำงาน ตั้งใจมีวิริยะในการทำงาน ให้งานมีคุณภาพ จิตตะมีความฝึกลงใจในงานที่จะทำไม่ให้เสียเวลาเสียประโยชน์ งานสำเร็จก็คือความสุขที่จะได้ คนเราถ้าไม่ขี้เกียจขี้คร้านตั้งใจเสียอย่างก็เอาตัวรอดได้ จะไปทำงานที่ไหนๆให้มีธรรม๔อย่างนี้เป็นเครื่องควบคุมดูแล ให้ทำความเพียรเดินจงกรมนั่งสมาธิ ก็เหมือนกัน ต้องมีความเพียร มีฉันทะความพอใจที่จะนั่งปฏิบัติ มีวิริยะ เพียรที่จะเดินจงกรมเพียรที่จะนั่ง พยายามที่จะปฏิบัติ จิตตะเอาใจฝึกลงใจในข้อวัตรปฏิบัติ ไหว้พระสวดมนต์เดินจงกรมภาวนา พระบวชใหม่ขอให้ตั้งใจว่า ได้บวชแล้วก็เป็นบุญวาสนาบารมี ได้แก่ไหนก็เอาแก่นั้น ถ้าเราเป็นฆราวาสเราปฏิบัติตนอย่างไรไม่ดีไม่งามในทางการทำ การพูด การคิด ในสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม เราก็พยายามลดละปล่อยวางลงไป ทำแต่สิ่งที่ดี พุคคุษกันก็ให้พุดคุษกันแต่เรื่องที่เป็นผลเป็นประโยชน์ คิดอ่านที่จะทำงานมีวิถีชีวิตอย่างไร ในจิตใจจะอย่างไรให้ศีลมันเจริญ หาเงินหาทองก็ดีเมื่อไปเป็นฆราวาส ถ้าเป็นพระก็ต้องหาความสงบ ไปอยู่สถานที่ป่าเมียงเวียงดิ่ง ที่มันไม่มีอาหารการกินมากเหมือนอย่างกับที่วัดเรา อยู่ทางนี้ก็พออยู่ได้

..เหมือนเราบวชแต่ก่อนยิ่งทุกข์ยิ่งยาก ปลาหูตัวเดียวนี้ต้องกิน 4 องค์กรค์หนึ่งได้แต่หัว อีกสามองค์กรค์ต้องแบ่งกันปลาหูตัวน้อยๆ ตัวละบาทสองบาท เราอยู่คนเดียวกินต้มผักกับน้ำพริกอยู่ 11 ปี ไม่เคยเห็นน้ำแกงเลยสักที ต้องอยู่ด้วยความเข้มแข็งอดทน รักษาสถานที่ของครูบาอาจารย์ด้วยใจตั้งมั่น ทำให้เรามีศรัทธาเคารพในองค์กรค์หลวงปู่มันมาก ให้พวกเราตั้งใจไหว้พระสวดมนต์ทุกวันๆ ถ้าหากไม่ได้ลงไปสวดมนต์กับหมู่ พยายามที่จะให้มันได้กรรมฐาน ให้พยายามเมื่อยังหนุ่มๆ ให้คืนดี 3 แล้วไหว้พระสวดมนต์เพื่อให้จิตเป็นกุศลเป็นที่พึ่งของตน เมื่อเราได้บวชแล้วได้ทำความดี ความดีนี้ทำไปที่ละน้อยก็เหมือนกับเพชร เม็ดเล็กๆ เม็ดสีแดงราคามันก็แพง การทำคุณงามความดีก็เหมือนกัน เราบวชเข้ามาไม่ได้มากก็ได้ทำคุณงามความดีเต็มที พ่อแม่ที่เลี้ยงดูเรามาเขาก็ได้

บุญด้วย เราก็ได้ความดีของเรา ญาติโยมเขาให้อาหารการกิน ให้เครื่องใช้ไม้สอยแก่เรา เขาก็ได้บุญ มีแต่คุณงามความดีทั้งนั้นในการบวชนี้ ถ้าเรามีบุญบารมีนั้น..อายุห้าสิบกว่าปีหกสิบปีบวชอีกก็ได้ ถ้าหากเรายังมีชีวิตอยู่

.. เรากลับไปเป็นฆราวาสก็ลองคิดดูก่อนว่า เอ..ไม่เป็นท่าแล้วชีวิตจะล่มจมไม่ดีไม่งาม ไปคบหมู้คบฟุ้งที่ไม่ดีไม่งาม ก็ทำให้เสียหายในชีวิตที่ได้เกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์ กว่าจะได้เป็นมนุษย์ ได้เกิดเป็นลูกผู้ชายบวชในพระพุทธศาสนา มันยาก แม้แต่ข้าราชการเป็นนายร้อยนายพันนายพลบวชก็บได้ ไม่มีบุญบารมีก็บวชไม่ได้ จะบวชก็กลัวตายได้กินข้าวน้อย คนที่กล้าเท่านั้นที่จะบวชได้ เขาเรียกว่าคนมีบุญบารมี บางคนก็ประมาท บวชเป็นพระ 10 ปี 20 ปีก็ยังสึก บางองค์ปฏิบัติไม่ดีถ้าปฏิบัติไปในทางที่ไม่ดีก็หลงทาง ใครที่ว่าพระไม่ดีก็ลองมาบวชกัน นายร้อยนายพันนายพลนี่แหละลองมาบวชกัน ก็ลองดูว่า มันจะได้สักเท่าไร ว่ามันยากเท่าไรถึงจะอยู่ได้ ถ้าไม่มีบารมีก็อยู่ไม่ได้ ถ้าหากเรามีบารมีแล้วละก็ขอให้รักษาความดีของตน เกิดชาติไหนหนไหนก็ขอให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงนิพพาน นี่คือเป้าหมายของการบวช ให้ถึงนิพพานนั่นแหละ จึงจะพ้นทุกข์ ถ้าไม่ถึงนิพพานมันก็ไม่พ้นทุกข์ ถ้ามันพ้นทุกข์แล้วและยังมีชีวิตอยู่มันก็ยังสุขสบาย เหมือนพระอริยะเจ้าทั้งหลาย อยู่สบายๆตลอด ไม่ต้องมีความทุกข์ใจ

.. อันนี้ถ้าสึกออกไปแล้ว ญาติโยมเขาถามหรือเพื่อนฝูงเขาถามว่าเป็นยังไง เราก็จะตอบได้ว่าบวชเป็นอย่างไรอย่างนี้ ปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้ ตอนเช้าทำอย่างนั้น ตอนสายทำอย่างนี้ ตอนฉันข้าวเป็นอย่างนั้น ไหว้พระสวดมนต์เป็นอย่างไร ต้องลงสังฆกรรมลงพระปาฏิโมกข์ ต้องพร้อมเพรียงกัน ต้องเคารพผู้ที่สวด คำสอนของพระพุทธเจ้าคือศีล พระปาฏิโมกข์ก็คือศีลของพระ ต้องเคารพซึ่งกันและกันผู้บวชใหม่บวชเก่าว่าจะอยู่ด้วยกันยังไง ครูบาอาจารย์ท่านอยู่ปฏิบัติกันอย่างไรเราก็รู้ เมื่อได้บวชแล้วก็รู้จักการล้างบาตร บัดกวาดวัดตอนเช้าตอนเย็นก็รู้จัก ทำความสะอาดเมื่อเราสึกไปก็ให้ทำความสะอาดห้องอยู่ห้องนอนก็ดี ขอให้ล้างสะอาดบัดกวาดเช็ดถูที่อยู่ห้องนอนให้เรียบร้อย ลาครูบาอาจารย์ลาเพื่อนลาฝูงก่อนที่จะกลับบ้าน ไม่ใช่เปิดกลับบ้าน ต้องอยู่วัดสัก 3 วัน ทำความสะอาดบัดกวาดเช็ดถูห้องน้ำ ชักผ้าห่มเครื่องห่ม ชักให้เรียบร้อยเสียก่อนจึงจะกลับ ไม่ใช่ว่าสึกแล้วก็เปิดเลย.. เมื่อมาก็เรียบร้อยเมื่อจะไปก็ให้เรียบร้อย พระเณรไปที่นั่นที่นี้เมื่อไปเจอครูบาอาจารย์ผู้หลักผู้ใหญ่ต้องไปกราบเคารพท่าน กราบไหว้บูชาท่าน เพราะท่านบวชก่อน ไปวัดวาอารามไหนก็เหมือนกัน ให้รักษาตนเองมีความเคารพอ่อนน้อมถ่อมตัวกับผู้หลักผู้ใหญ่ จึงจะเป็นพระเณรที่ดี ไปกราบท่านท่านจะได้ถามว่ามาจากไหนจากไหน มาอยู่กับท่านมาฟังบุญบารมีท่าน เมื่อบวชแล้วจะไปวัดไหนก็ต้องกราบไหว้ครูบาอาจารย์ ไม่ใช่ นั่งฉันข้าวเห็นแต่บาตรตรงหน้า เจ้าอาวาสก็ไม่ได้กราบได้ไหว้ ครูบาอาจารย์ก็ไม่ได้กราบไหว้ เป็นของที่

ไม่ดี บางทีพระเณรแต่ละวัดมา 4 5 วันก็ไม่มีใครรู้จักว่ามาจากวัดไหน มันผิดหลักพระธรรมวินัยของพระเจ้าพระสงฆ์ เราก็พยายามสอนอยู่ ไปวัดใดๆก็ให้กราบเจ้าอาวาสหรือท่านที่บวชก่อน เพราะท่านมีบุญบารมี ไม่ใช่เป็นพระที่มีมานะทิฐิแข็งกระด้างไม่กราบไม่ไหว้ใคร ไม่อ่อนน้อมถ่อมตน การที่จะไปวัดไหนๆก็ให้ตั้งใจปฏิบัติอยู่ ตั้งใจเคารพกันอยู่ จึงจะเป็นพระเณรที่ดี ครูบาอาจารย์ท่านจึงจะมีเมตตาดูแลเราซึ่งเป็นพระบวชทีหลัง ดูแลเราให้ความอบอุ่น ทำอย่างนั้นจึงจะเป็นพระเณรที่ดี ส่วนท่านที่สึกออกไปก็ให้พยายามตั้งใจทำงาน อย่าให้เสียเปล่า ประโยชน์ ให้ทำการงานให้ได้ สมัยปัจจุบันถ้าไม่ทำงานไม่มีเงินก็อยู่ไม่ได้ ต้องมีเงินมีทองมีการมีงานทำ ร่างกายเราใช้ทำการงาน ใช้ทำความดี ใช้วาจาพูดในทางที่ดีต่อกัน ให้จิตใจมีเมตตาต่อกันเวลาที่อยู่ด้วยกัน จึงจะมีความสุขอยู่ในโลกนี้ แค่นี้แหละเนาะ..